

Легенда за Магурата

Написано от ivailo

Сряда, 08 Февруари 2012 01:54

Георги Попов

Откакто се помни, в пещерата живееше змей. Дълбоко някъде по галериите в най-голямата зала било леговището му. До там никой не можел да стигне. Дълбоко езеро прекъсвало входната галерия и дъно в него не се виждало. Който се опитал да премине отвъд езерото — загивал. Задушавал се и умирал.

Никой не беше виждал змея и никому зло той не беше сторил, но често виждаха от полето, горе пред входа на Магурата, бял облак да се извисява като вихрушка, която се замитала далеч по гъстата дъбрава и изчезвала. Някои казваха, че в този облак се криел змеят и с него излизал и се прибирал.

В една от скромните селски хижи живеело семейството на Вълко Горански. Имал двама синове — Петко и Горан, и единствена дъщеря Петра. Тя била красива мома. Гордеело се селото с нея. Веднъж, било през лятото, Петра, както всяка сутрин, отишла на нивата във Врелски дол. Кукурузът бил избуял, трябвало копан.

Ясен и хубав слънчев ден било, прошумявала дъбравата от лек прохладен ветрец. Чучулига някъде на възбог кръшно и звънливо чуруликала.

В това време бял сребрист облак се понесъл откъм пещерата, понесъл се като кълбо, зашумял и се извил в страхотна вихрушка, която лазела като грамадно чудовище и приближавала към нивата, където била Петра.

Когато минала вихрушката, момата изчезнала от нивата. Така мотиката останала захвърлена между зеления кукуруз.

Оттогава минало доста време. Загрижили се нейните братя, затъжила се сирота майка, но от никъде за Петра ни вест, ни кост. Хора, които били по това време из нивите, разказваха за вихрушката, за белия облак, но нищо повече. Никой нищо не беше видял и никой нищо не знаеше.

Легенда за Магурата

Написано от ivailo

Сряда, 08 Февруари 2012 01:54

Минали месеци. Петра все не идвала. С тъга разпитвали този и онзи, но кой може да разгадае тайната на прокобата? Мъката не преставала, но времето лекувало раните и постепенно започнали с примирение да посрещат новия ден. Заблудена из дъбравата, зверовете са разкъсали младата плът — така почнали да мислят всички. Да е открадната, да е отвлечена по други села, все щеше вест да се прокрадне отнякъде.

За успокоение, техните не пропускаха обичая и положиха третина, деветина, четиридесет дни, та дори и панихида направили, когато сключило година от нейното изчезване.

Но скоро овчари пръснали вест по селото, че виждали Петра горе край пещерата, облечена в хубава премяна да стои пред зиналия тъмен вход. За слънце жадувало нейното лице и стройната ѝ снага.

Дочули братята и с боязън се отправили към пещерата. Слизали по нейните стръмнини. Обикаляли влажните галерии с борина в ръка, но нищо не открили. Само влага, тайнствена тишина и звън на капки вода, които падали обилно от високите каменни тавани.

От този ден минали година, две ... всеки заживял с ежедневието си. Но през тези години овчари отново на няколко пъти виждали Петра пред пещерата.

— Жива е ... жива е Петра — твърдели хората, — но се крие в пещерата. Тя е омаяна от някой змей. И всички почнали да твърдят, че тя живее със змея в пещерата. Змей я люби.

Но един ден през русалската неделя, било петък около пладне, на същата нива около Врелски дол, Петра се явила отново, но вече не като млада, красива и жизнерадостна мома, а като жена бледа и посърнала.

Огрижена и засрамена, тя се прибрала дома. Не останал човек от селото, който не посетил дома на Петра. Цяло го село се извървяло да види истинското чудо. Приемала

Легенда за Магурата

Написано от ivailo

Сряда, 08 Февруари 2012 01:54

ги Петра по живо по здраво, но колко да подпитвали и любопитствували хората, тя пред никого дума не казвала. Никой нищо не можал да разбере за тайнственото изчезване на Петра.

Но един ден, замислена и разтъжена, Петра разказала всичко на братята си:

— Когато ме грабна вихрушката, аз потънах в някакъв мек бял облак, който ме отнесе като колесница право в пещерата. Не знам уплашена ли бях или омагьосана, но аз тогава не чувствавах никакъв страх. Дори бях радостна и весела, сякаш отивам на някакво тържество, на някакъв светъл празник. Умът ли ми беше взет или сърцето, нищо не помня, но бях щастлива.

Когато влязох в пещерата, пред мен се яви моят младоженец. Той беше хубав напет младеж, облечен в дрехи от сърма и злато, а очите му сякаш излъчваха пламъци. Какво стана с мен не знам и не помня ... но още с първия поглед, аз го залюбих, сякаш отдавна го търсех и жадувах за него. Момъкът беше пещерният змей, но аз омагьосана или не знам, но в него виждах не змей, а прелестен момък. Той беше нежен и внимателен към мен. Обичаше ме. Привързах се и аз към него и в тия три години бях заобиколена с такава обич и внимание, че не мислех ни за род, ни за близък, защото нищо не ми липсваше. Всички мои желания и най-дребни капризи бяха задоволявани.

От змея още първата година родих син, който остана в пещерата. Но мойто семейно огнище беше разрушено. Аз сякаш бях свикнала с робството в тъмната и откъсната от света пещера.

На третата година откъм Русия долетя някакъв двуглав змей, който нападна мъжа ми. При този двубой моят любим загина. Едва тогава, в същия миг почувствах тъмното робство, в което съм живяла. Мисълта да бъда свободна, сякаш за един миг само осмисли целия ми живот.

Бащата на моя змей — свекърът, — след като загуби сина си, макар и с прискърбие, ми каза:

Легенда за Магурата

Написано от ivailo

Сряда, 08 Февруари 2012 01:54

— Дъще, досега ти беше покорна на нас. Доволни сме от тебе през годините, в които живеехме заедно. Ти беше работлива и усърдна жена. Сега, когато моят син е мъртъв и вече няма какво да те свързва с нашия дом, аз ти дарявам свободата. Ти можеш да се ожениш за когото поискаш.

Това беше раздялата и аз напуснах пещерата ...

Още същата година, до зимата, Петра се оженила за един вдовец от село Раяновци. От него родила дъщеря.

Един ден, когато мъжът ѝ се връщал от кърска работа, видял, че в двора на къщата стои вързан зелен кон. Когато наближил самата къща, чул ясно, че жена му Петра говори с някакъв мъж. Но щом тропнал на вратника, някаква вихрушка се осукала около него и в същия момент и конят изчезнал и разговорът замлъкнал.

Ядосан влязъл стопанинът в дома. Погледнал на всички страни в одаята, но Петра била сама. Влязъл в мутавчето, бутнал в килера — нищо. Хвърлил поглед към двора и гневно запитал:

— Тук имаше зелен кон, а с тебе разговаряше човек, къде се дянаха?

— Не е дохождал никой, така ти се е сторило — отговорила боязливо Петра.

— Я видох с очите си коня и чух с ушите си разговора между теб и мъжа, който беше тук... ти, значи, се срещаш с някой мъж ...

Петра колебливо го погледнала. Не можела да скрие, не от страх, а от чисто сърце.

Легенда за Магурата

Написано от ivailo

Сряда, 08 Февруари 2012 01:54

— Щом настояваш, казала тя, всичко ще ти кажа. Син ми, който имах от змея, ще се жени. Дошъл беше сват да ме кани на сватба. Моля те да ме отведеш до Шейтанското бранище и там да ме оставиш.

Мъжът склонил. Петра омесила прясна пита, наляла бъклица с отлежало вино, облекла най-новите си дрехи и заедно с мъжа си отишла на Шейтанското бранище.

Мъжът ѝ си отишъл и в този момент отново вихрушката се задала и отнесла Петра в пещерата.

Три дни се веселили, яли и пили и на четвъртия ден тя се прибрала. На изпращане напълнили торбата ѝ с чист пшеничен хляб, бял като сняг, а в голяма кърпа носела вино.

Поверието говорело, че преди събирането на реколтата змейовете обирали от целия район най-хубавите, най-чисти и едри пшеничени зърна и от тях правели чисто бяло брашно, а от първите най-едри и зрели зърна на гроздето правели гъсто вино, което се носело дори в кърпа.

Легендата в алегорична форма изразява копнежа и стремежа на народа към свобода. Змеят е поробителят турчин, а Петра е народът. Надеждата за свобода, винаги очаквана от изток, откъдето се задал и двуглавият руски змей, който победил и убил поробителя, а на народа върнал свободата.

promacedonia.org